

Ник. Вас. Ракитинъ

Прасето.

Помощникъ кметътъ Коно и полскиятъ пждаръ Вуто се връщаха отъ лозята, гдето бѣха ходили да огледатъ пакостъта, нанесена на голѣмата череша на Цоно Мръвката, както той бѣше се оплакалъ.

— Нали му викатъ Мръвката, все за мръвчица се лакоми! Кой знае каква пакостъ е, че минали момчета и обрала два-три клона.

— Никакви момчета не сж минавали тждѣва, извиняваше се пждарътъ.

— Зеръ пъкъ тѣ сж искали ти непременно да ги видишъ, възрази му Коно.

Слънцето бѣше излѣзло високо. Личеше, че ще бжде голѣма жегга презъ деня. Помощникътъ, който бѣше съблѣкълъ палтото си, вървѣше напредъ и бършеше отъ време на време съ шарена кърпа запотеното си чело. Пждарътъ крачеше разгърденъ и праметналъ пушката си на рамото като кривакъ.

За по-прѣко тѣ извиха изъ една пжтека между бостанитѣ, минаха рѣката по дебелия върбовъ дънеръ, препрѣченъ за мостъ, и навлѣзоха въ селото отъ долния край. Като дойдоха до мегдана, Коно, последванъ отъ пждаря, свърна на лѣво къмъ кичестия брѣстъ, подъ който бѣбли единствениятъ селски изворъ. Коно хвърли палтото на тревата, пристжпи до извора, утоли жаждата си, разхлади главата си и съ особено удоволствие се изтегна на тревата подъ